

vanstelig at stille dem derfra. Men det er jo ogsaa kun en formel Feil. I Virkeligheden tror jeg altsaa, jeg tør sige, at det er en stor Tilfredsstillelse for min Opfattelse at vide, at den høitærede Minister har Diet og Blifket henvendt paa disse vanskelige Forhold og vil hjælpe derpaa. Jeg fremhævede ligeledes forrige Gang — det har den ærede sidste Taler ligeledes gjort opmærksom paa — at der er Noget, der staar i den allernærmeste Forbindelse med Sygekassenhjælpen, nemlig Alderdomshjælpen. Enhver, der kjender lidt til disse Forhold, veed, at i det Diøblit, man begynder at virke for at sikre sig imod Følgerne af Sygdom, tænker man ogsaa paa den Sort Sygdom, som fremkommer ved Alderdom; thi den Mangel paa Evne til at ernære sig fuldt ud, kommer jo med Tiden, naar man bliver gammel, aldeles sikkert og utvivlsomt. Derfor vil enhver Sygekassebestyrelse have Opmærksomheden henvendt derpaa. Jeg tror derfor, at det er urigtigt, naar det fra flere Sider er blevet sagt, at Sygdoms- og Alderdomshjælpen ikke staa i den allernærmeste Forbindelse med hinanden. Efter min Opfattelse burde de slet ikke stilles ad, men vi kunne ganske sikkert nok komme ud af at behandle dem hver for sig. Derfor er der ogsaa her i dette Forslag taget noget Hensyn til dette Dulle, idet der derefter kan oprettes særskilte Alderdomsforsørgelseskasser, som saa sættes i Forbindelse med Sygekasserne, og der kan altid senere komme Forslag — som jeg ialt fald, hvis der gives mig Lejlighed dertil, vil fremkomme med — gaaende ud paa, at Staten skal bidrage til disse Alderdoms- og Forsørgelsesinstitutioner og det paa den Maade, som efter min Mening er den naturlige og selvsjælgelige, ikke gennem store Livrenteanstalter, jeg tror, at det er den bedste Maade, der kan findes, at hjælpe den ringe, den fattige Mand paa. Slige Anstalter vilde aldrig finde Anflang. Vi have gjort gjentagne Forsøg dermed her i Landet, men de have kun fundet Understøttelse i forsvindende Grad, og de fortjene heller ikke at komme frem paany. I Tydskland har man ganske vist gaaet den Vej, men jeg hører ikke til Beundrerne deraf, det er en af de nyere Opfindelser, gennem Tvang at tilvejebringe store Kapitaler, hvoraf Renten skal tilfalde de Arbejdere, der trænge til Alderdomsforsørgelse, naar de blive 70 Aar, en Alder, som kun faa af dem naa, og hvort det eneste Sikre er, at de skulle af med deres Benge i en lang Række før at strabe sammen til et Maal, der for dem staar som næsten uopnaeligt. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at den rette praktiske

Maade, den som Folk selv have grebet an, for at staffe sig Alderdomsforsørgelse, er, at strabe paa at samle sammen fra alle dem, der f. Ex. ere i Sygekasserne, og saa give dem ud til de Ældste, som i et vist Antal Aar have været Medlemmer, og bidraget i paa Portioner. Naar da Statskassen vil give lignende Portioner til, vil den derved bidrage væsentlig til, at hele Alderdomsforsørgelsesprogsmaalet kommer frem. Jeg nævner det blot, idet jeg er overbevist om, at det er den Vej, vi komme til at gaa; men jeg kan godt finde mig i, at der ikke tages Bestemmelser om det her. Jeg kan altsaa i det Hele udtale min Tat til den høitærede Minister, og i Forbindelse dermed ogsaa til den høitærede Finansminister for det Forslag, der her er bragt frem, idet de Vanskeligheder, som der syntes mig at være tilstede for Forslaget isjor, i alt fald principielt ere forsvundne nu, om end der ogsaa er formelle Uoverensstemmelser tilstede.

Raben: Som Medlem af det Udvalg, som i Fjor behandlede Sygekasselovforslaget, skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg har ikke i Sinde at fordybe mig i Enkeltheder. Det staar for mig, at de mangfoldige Enkeltheder, som findes i dette store og vigtige Lovforslag, drøftes bedst i et Udvalg, og jeg er af samme Mening som de Herrer, der have udtalt sig tidligere, at det vil være rigtigt, at der ned sættes et Udvalg til at tage Sagen under fornyet Overveelse. Jeg vil blot udtale mig om nogle Bestemmelser, som findes i det nu forelagte Lovforslag, og som jeg anser for uheldige, og om nogle Bestemmelser, som ikke findes i Lovforslaget, og som jeg vilde have været meget vel tilfreds med, hvis de vare blevne optagne deri; men det har den høitærede Indenrigsminister ikke fundet rigtigt. Hvad jeg særlig vil udtale mig om, er § 9. Jeg anser § 9, saaledes som den er affattet i dette Lovforslag, som den største Anstødssten for, at det foreliggende Lovforslag virkelig kan blive til Lov. Efter Forslagets § 9 i Fjor skulde jo Tilstudet være lig Halvdelen af Medlemmernes Bidrag, og det skulde ydes af det Offentlige, de to første Aar af Statskassen og derefter af Kommunerne. I Forslaget, som det nu foreligger, foreslaaes det i § 9, at der dels skal ydes et Tilstud, som svarer til Fjerdedelen af Sygekassens samlede Medlemmers Bidrag, dels et Tilstud af 1½ Kr. for hvert Medlem. Jeg har ikke Noget at indvende mod Tilstudets Størrelse; det er akkurat saaledes, som det blev foreslaaet af Udvalget i Fjor. Men jeg har Meget imod, at det